

La Tribuna

Més atenció per generar riquesa

Com es poden oferir grans serveis de qualitat, quan una gerocultora (auxiliar que té cura de les persones residents) té un sou brut de 990 euros mensuals, lluny dels 1.200 euros que cobra el personal que es regeix per convenis públics

A Catalunya en només deu anys hi haurà prop 3 milions de persones majors de 65 anys, de les quals prop d'un milió tindran més de 75 anys i 300.000 més de 85 anys

CINTA PASCUAL
@acragentgran

Presidenta de l'Associació Catalana de Recursos Assistencials (ACRA)

Diplomada en Trabajo Social, Cinta Pascual es també directora general de L'Onada Serveis y vicepresidenta de Foment del Treball.

Algú es pot esverrar quan es xifra en 3.000 milions d'euros la quantitat necessària per aconseguir que el sector dels recursos assistencials pugui assolir un model de gestió sostenible que garanteixi una atenció de qualitat. Una reivindicació del sector que s'allarga massa en el temps i que deixa l'assistència a la gent gran en unes condicions de desequilibri permanent per a fer front a reptes tan grans com el que estem vivint de la pandèmia.

Un dels primers entrebancs a superar és la millora de les remuneracions del personal i el reconeixement social. Avui, els salaris baixos i la falta de reconeixement social són els principals motius per la manca d'atracció de talent del sector. Com es poden oferir grans serveis de qualitat, quan una gerocultora (auxiliar que té cura de les persones residents) té un sou brut de 990 euros mensuals, xifra que queda lluny dels 1.200 euros que cobra el personal que es regeix per convenis públics. I malgrat que el nou conveni català del sector dona una passa més en la consecució de l'objectiu, segueix essent imprescindible continuar incrementant els salaris mitjançant, també, una actualització adequada de les tarifes atès que el 70% del sector té finançament públic.

I és cert que amb el nou acord entre patronals i sindicats s'aprova un escenari econòmic pels pròxims tres anys (2021-2023) amb un increment salarial del 12% al col·lectiu de professionals del sector, i segons un escenari d'augment de tarifes de residència i centres de dia del 10%, però, no oblidem que a Catalunya en només deu anys hi

haurà prop 3 milions de persones majors de 65 anys, de les quals prop d'un milió tindran més de 75 anys i 300 mil més de 85 anys i hem de ser capaços d'articular una resposta assistencial de qualitat per a tota aquesta població i un model de gestió eficient dels recursos i serveis que requeriran. No podem assolir aquest futur sense la planificació i l'adaptació necessàries. Per tant, hem de seguir avançant més enllà de l'acord assolit, entre altres coses perquè cal seguir millorant el finançament i també la flexibilitat del model perquè la dependència és dinàmica i així ho han de ser els seus serveis, i millorar, entre moltes altres coses, la llista d'espera, una de les demandes de la ciutadania, amb un pla de concertació.

Durant setmanes, el sector va negociar intensament amb tots els grups parlamentaris aconseguint una esmena que fou

aprovada per majoria absoluta al Congrés dels Diputats, però que finalment no s'aplicarà al no comptabilitzar-se en els pressupostos generals de l'estat per no «poder instrumentalitzar-se comptablement», una resposta sorprenent i que juga amb els diners de les persones amb dependència.

Millorar el finançament en atenció a la dependència és un repte pendent, i assolir el 2% del PIB segueix sent l'objectiu principal per tal de fixar millores en convenis col·lectius, incrementar salaris i reduir les llistes d'espera.

És així. Calen més recursos si es vol que l'atenció a la dependència sigui el quart pilar de l'estat del benestar. Anem cap a un sobre envelliment important com a societat i la pandèmia ens ha ensenyat que hem de tenir un model més flexible, capaç d'adaptar-se no només a les necessitats dels usua-

ris sinó també a les de cada moment. No podem seguir pensant en un model institucionalitzat que situï la residència com a recurs principal. La gent demandarà plataformes de serveis que s'adaptin a la seva situació de dependència: teleassistència o una atenció a domicili complementable amb un centre de dia i, si cal, les residències com a últim recurs.

Es parla sovint de l'impacte real d'altres sectors econòmics, com la indústria, el turisme o el comerç i passem per alt el fet que els recursos assistencials generen avui cent mil llocs de treball, 50 mil dels quals a residències i que el 88% dels treballadors són dones. Només a Catalunya es concentren 60.000 places residencials per a gent gran i per tant, hem de començar a introduir a l'agenda aquest sector en el marc de les polítiques de desenvolupament de país.

IL·LUSTRACIÓ: MARÍA ORTIZ MORENO (@DESIGNMARIA)